

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

ИСУСОВ ТРАНСХУМАНИЗАМ

НЕ само човек нашег времена, већ је човек свих времена имао у себи усађени императив да превазиђе самога себе и њему задате границе простора и времена. Штавише, могли бисмо рећи да се трудио превазићи границе своје људскости, те бити и више од човека.

Свето писмо описује већа на првој страници да је човек пао у напаст коју му је сервирао Сатана да пожели да буде попут богова, те да сам одређује шта је добро а шта је зло. У том случају би престао да прима од Бога упутства и одредбе, већ би сам за неко своје наводно добро и напредак одређивао своје границе и могућности. Такве тежње и стремљења постоје и данас врло изазовни, када одређени интелектуални и културни покрети 'заговарају и подржавају употребу нових сазнања и технологија за побољшање људских менталних и физичких способности и природних вештина, као и поништење онога што се сматра непожељним и непотребним видом људског стања, као што су глупост, патња, болест, старење и нежељена смрт.' Дакле, постоје људи који мисле да се људски напредак, то јест развој и побољшање његових стања може догодити развојем одређених техника и технологија, па стога подупиру безрезервну употребу истих, не желећи да постави радикално

питање о етичности и законитости истих. Овакве тежње које говоре о човеку надилажење сопственог стања, па чак и саме људскости, назива се трансхуманизам, како то и сама реч каже. И док једни у том покрету виде удружење оних који утеловљују најизазовније, најхрабрије, најмаштовитије и најидеалистичкије тежње човечанства, дотле с друге стране његови противници у њему виде једну од најпогубнијих идеја у свету.

Било како било, с обзиром на овај покрет, ваља речи да данас људи заборављају да идеје и тежње да превазиђе своје стање и да изађе изван граница и оквира постоје у сваком човеку као Богом утиснути дар и тежња.

Но с друге стране, Бог је човеку скренуо пажњу и на пут којим треба ићи да оствари своје законите тежње. Тај пут свакако није онај Адамов, то јест пут одбацавања Божјих одредби и заједништва а њиме, једнако као што то није пут никаквих научних техника и технологија. Тај пут је искључиво пут духа и верности Богу који је сам Бог дао човеку, јер је Бог хтео да човек расте и развија се, те да превазиђе искључиво земаљско стање, а дође до оног узвишеног, небеског. Тако да онај истински транс-хуманизам, превазилажење људскости се поистовећује с правим божанским путем и позивом који је Бог оставио човеку.

Осим тога, Бог му је дао пример тог остварења у васкрсењу и вазнесењу свога Сина које сачињава оно исконско веродостојно надвладавање ограничења и граница простора и времена у којима је човек стиснут. Чак оно представља оно истинско надилажење људскости за којим човек као створење тежи, те се по васкрсењу и вазнесењу Христовом остварују сва аутентична стремљења људскости.

По Христу долази човек из земаљског у небески живот, из људског у божански, што представља највећи помак и искорак човечанства. Стога док славимо Христово славно вазнесење, славимо вечну прославу његове људскости која је узнесена у небеску славу, те исповедамо да без Бога човек не може учинити ове важне кораке и помаке за којим вапи свим својим бићем.

Нека тај догађај, Христово вазнесење, и нама буде подстицај да будемо свесни дара који по њему примамо, јер као што је он победио границе људскости, и сами можемо ићи изнад властитих ограничења и оквира, скучених оквира и неприхватљивих људских стања. А то ћемо моћи ако слушамо и вршимо речи нашег Откупитеља који рече својим ученицима да све народе учине његовим ученицима крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, то јест, уцепљујући их у отајство Бога који нас оспособљава да пробијемо границе људскости и да живимо божанским животом.

Надаље, погребно је чувати све што нам је он заповедио, јер то је кључ победе нашег грешног и ограниченог стања и доласка у небеску славу. Нека нам трансхуманизам нашег Господа, то јест његова ускрсна победа и његово славно вазнесење буду подстицаји и да сами тежимо за даровима и за стањем тежимо за даровима и за стањем које је он остварио ускрсним отајством, да се можемо једном и сами наћи у његовој слави у све векове векова. Амин.

ЖИВОТ ДОСТОЈАН ДРУГОГ ХРИСТОВОГ ДОЛАСКА

Прочитати: Дела 1,1-11; Псалам 47,2.3.6-9; Ефесцима 1,17-23; Матеј 28,16-20.

Прослава празника Вазнесења Господа Исуса Христа јесте једна од носивих прослава Господњих. Вазнесење на небо с десна Оцу била је круна Господње телесне присутности на земљи и довршетак Исусовог послања међу ученицима. Овај празник нам уједно показује и циљ и смисао и резултат васкрсења, јер је недељиво везана управо

с тим догађајем којем постаје доследан наставак. Раздобље које је Исус провео на земљи у телу, указујући се пригодно својим ученицима, било је посебно раздобље милости у којем им је дао оне последње сигурности о свом васкрсењу, те такође и упутства о томе шта им је чинити након његовог повратка Оцу када га више неће моћи телесно посматрати. Заиста, већ на дан васкрсења открива се као противречје: он им се указује у тели, али исто тако им даје да наслуте да ће то бити још за једно кратко раздобље. Наиме, дао им је могућност да му опипају руке и ноге, једнако тако је и јео с њима да им покаже да није утвара, али с друге стране је рекао Марији Магдалени: *Не задржавај се са мношћем јер још не узидош Оцу, него иди мојој браћи и јави им: Узлазим Оцу свому и Оцу вашему.*

Тиме је с једне стране излазио у сусрет њиховој слабости док им се даје видети, дотакнути и док се дружио с њима, а опет при сваком указању даје им до знања да ће то бити тек толико колико је потребно. Даје им до знања да је већ с ускрсном прославом његовој људској природи место не више на земљи, већ у небеској слави, ради које је и постао човек. Тако им је показао да ће тајна његовог васкрсења и његово откупитељско дело на земљи бити његовим вазнесењем к Оцу, што ће с друге стране значити да ће им се престати телесно указивати као до тада. Он који им се објавио као Пут, у тренутку кад узлази у небо, показује им да је његов и наш циљ исти, а то је одлазак к Оцу и узлазак у небеску славу. Зато је прослава вазнесења велика порука наде нама верницима, јер на њој хранимо своју наду према вечности и засићујемо жеђ за непролазним животом. Тамо где је ишао Христос наша Глава, ићи ћемо и ми као његово Тело.

Управо због тога нам се чини необичним речи које анђели упућују апостолима на дан Вазнесења: *Галилејци, што стојите*

и гледате у небо? Овај Исус који је од вас узнесен на небо исто ће тако доћи као што сте видели да одлази у небо. Као да су ученицима хтели сугерисати да не гледају више у небо, већ да радије проматрају земљу. Но у суштини, поручили су им следеће: *Живите такав живот на земљи који је достојан његовог другог доласка.* То значи, не бавите се само земаљским стварима, већ живите у духу и снази вере у његов други долазак којим ће вас узети и придружити себи. Без њега не можемо доћи у царство небеско и зато нам треба тако живети да будемо достојни његовог другог доласка и вечног наслеђа у кући Очевој. Стога ове речи нису позив да ученици занемаре небо и небески поглед, већ да своју земаљску стварност живе на начин достојан неба. Па и сам је Господ ушао у своју прославу у небу након што је прошао кроз прославу на земљи. Јер прослава небеска је само логичан прелаз и круна оне земаљске у којој прослављамо Оца својим делима.

Нека и данас нама на такав начин светли овај празник и нека нас мотивише да идемо за Христом који је наш Пут и Глава. Али живимо овај земаљски живот на начин на који је и он живео у лику слуге, понизан и веран Оцу, не бојећи се изазова ни крста, одлучан свима објавити радосну вест спасења. Стога и ми у радости објављујмо свима и свакоме које можемо учинити ученицима Христовим, како бисмо након обављенога послања на земљи и сами примили вечну награду на небесима као удови његовог светог Тела.

Слава Пресветој Тројици. Амин.

ИСУСОВА ДИСКРИМИНАЦИЈА

ПРОЧИТАТИ: Дела 1,12-14; Псалам 27,1.4-7.8а; 1.Петрова 4,13-16; Јован 17,1-11а.

ИСУСОВЕ речи које проналазимо у Јовановом јеванђељу 17. , делују мало чудно и дискриминишући барем у неким

својим деловима. Наиме, Он молим само за оне које му је Отац дао, а не за све људе. А било би за очекивати да моли за све будући да знамо да љуби све, па према њему стварамо и тако добар дојам човекољупца који готово затворених очију хода светом и објављује универзалну љубав. И не само према људима, већ према свим бићима. Но из овог одломка се не стиче такав утисак, то јест можемо назрети такву слику. Јер док управља Оцу молитву за апостоле, он открива да је само њима објавио име Очево, и чак изричито каже да моли за њих, а не за свет. Чак и неупућено посматрачу упала би у око та нелогичност, па не чини ли се и нама да би било логичније да моли за свет да се обрати, да људи у свету постану бољи, поготово што су апостоли и тако већ Очева својина и њему припадају. Зар не би било боље да моли за оне непокорне, него за ове који су и тако прихватили Оца и подвргавају се његовој вољи и одредбама?

Господ, међутим, осећа својом потребом да бди на посебан начин над онима који су му поверовали, да не одлутају од истине или да не постану малодушни видевши изазове у свету. Није гајио илузије да ће сви у свету поверовати, премда је знао како је то насушна потреба сваког човека. Штавише, знао је да има људи то те мере уроњених у свет да мрзе све што до Бога долази. А с тиме су се морали носити његови ученици кад су наставили његово послање. Ишли су у свет који је мало по мало показивао отворену мржњу према Исусу и јеванђељу које су они сведочили. Свет у који су ушли, па и кад је заговарао наводну неутралност или објективну

једнакост према свима, то је учинио дволично. Свет се правио да жели према свима да буде једнак, јер је то био само изговор да изврши притисак према његовим ученицима који су проглашени искључивима и нетрпељивима према другима само зато јер су тврдили да познају истину и да поседују аутентичну љубав. Међутим, они који су доносили одлуке против Господњих ученика су добро знали шта тиме чине и који је прави циљ: циљ је био да изврше на њих притисак да уопште не објаве Божју истину. Јер свет је најпре противан свему што од Бога долази, па тек онда заговара неку врсту лажне неутралности када изједначи добро и зло, истину и лаж на лествици вредности. Осим тога, тај свет је кадар реаговати на врло примитиван и агресиван начин, користећи силу да уклони оне који се супротстављају његовој логици. А међу њима су били управо Исусови ученици који нису могли да пристану на таква 'компромисна' решења која нису ништа друго него зла решења на штету човека.

Ни данас не стоје стварни ништа боље. И данас менталитет овога света врши агресиван притисак на хришћане, Исусове ученике. Том свету смета и сама чињеница да неко верује у Бога, да се позива на њега као непристрани и непарцијални принцип и критериј људског живота. Често овом свету сметају они који живе честито и што се држе својих вредности, па сматра сходним то довести у питање, изругати и одбацити као назадно и недостојно човека. Тако овај свет показује своје дискриминишуће лице кад се бори за наводну толеранцију, неутралност и објективност.

Господ Исус и када се чини да је онај који дискриминише друге, не чини ништа друго, него љуби своје и брине за њих. Не пати он од комплекса шта ће му свет речи, јер никоме ипак није ускратио да се обрати и поверује. Али не може занемарити бригу око оних који су му

поверовали само зато што ће га свет етикетирати својим етикетама.

То би било као да нека мајка или отац престану да одгајају своје дете само зато што има оних родитеља који то не чине, те у страху да им нешто не пребаце, опредељују се да буду неутрални. Прави родитељ, попут Исуса, зна да, ако се већ мора определити (а мора), онда ће се определити за оно што је исправно, а не што је испрано и неутрално. Исус није допустио да га менталитет овога света спречи да брине око својих ученика, само зато што ће у друштву око њега бити неверника који ће то називати повластицама и дискриминацијом. Јер по логици овога света требали бисмо бити сви атеисти, неутрални у својом ставовима и вредностима, па чак не бисмо смели отворено рећи ког смо пола и ко су нам отац и мајка, да не бисмо повредили оне који су се определили за своје невредности и зле изборе у маси овога света.

Зато Исусов говор и молитва за ученике нису дискриминације других, већ одговор на дискриминацију и прогоне којима је изложена Црква и верници у свету агресивне неутралности. Видели смо и у овој минулој кризи пандемије коронавируса да се у друштву верник мора и рукама и ногама борити да оствари своја права, као да тражи не знам које повластице, док се више простора у јавности посвећивало бризи и потребама кућних љубимаца. То је очигледан знак да овоме свету није стало до правих вредности, већ само до оне световне површности услед које толерише све, па и грех, те безрезервно подупире све што је световно, док одбацује што је свето.

Након што је Исус отишао Оцу и ми смо у таквом свету и у њему остајемо. Нека стога и нас, његове ученике овога доба, крепи његова молитва и оснажи љубав да можемо наставити његово послање у свету.